Film-cinema

SCRISORI DIN AMERICA

Myrna LOY

despre ea

de R. CARROLL

„S'a spus despre mine că sunt o adeptă a masculinității și poate că cel ce au afirmat acest lucru nu s'au înșelat", își începe Myrna Loy convorbirea.

„Dar, — urmă vedeta — de aci nu trebuie să deduceți că urăsc femeile. Găsesc însă că bărbații sunt mai agreabili. Cu excepția câtorva prietene pe cari le am printre femei și fete, mă înțeleg mai bine cu bărbații. Poate că faptele se prezintă în această lumină, pentrucă de când mă știu, am muncit. Nici odată n'am avut timp să fac ceeace fac alte femei. Când eram mică, mă uitam la ele cu nemărginită milă cum jucau bridge și organizau ceaiuri, și-mi spuneam: „Bietele ființe, n'au altceva de făcut!"

Firește, socotelile mele erau tridicul de copilărești. Am însă o scuză, singura pentru ele: se pare că pe vremea aceea, în ochii mei, nimic nu conta, afară de muncă. Aveam nevoie

MYRNA LOY

de bani. Ca să-i dobândesc, m'am apucat să studiez serios dansul. Mama, o pianistă de mare talent, mi-a ajutat. Rezultatul a fost că la 15 ani, aveam o școală de dans cu peste 30 de copii. Mai târziu am dansat într'un teatru-cinema din Hollywood. Nu era o manifestare de înaltă artă, dar era un mijloc de a câștiga bani. Poate că și astăzi aș fi acolo, dacă boala nu m'ar fi doborît. Dar aceasta s'a întâmplat spre binele meu, fiindcă m'a scos din rândul dansatoarelor, sortindu-mă jocului pe scenă.

„Joc!" simpla menționare a acestui cuvânt pune pe tapet alte chestiuni mai presante. Vedeta de astăzi este conștientă de actrița vremurilor mai puțin strălucite de odinioară...

„Mi-e cu totul imposibil acum să fiu o desăvârșită femeie a căminului", continuă Myrna Loy.

Adevărul este că titlul „soție perfectă", ce i-a fost acordat de public după interpretarea câtorva „neveste perfecte", a constituit o cumplită aducere aminte a unor zile de demult, când sub aspectul unei sirene periculoase, Myrna simboliza pe dușmana tuturor soțiilor, perfecte și altminteri.

*

„La Hollywood, oricine poate face, mai ușor decât oriunde, greșeli", continuă Myrna Loy. „Una dintre cele mai periculoase este aceea de a deveni sclava unui bărbat. Aceasta mi s'a întâmplat la începutul carierei cinematografice, când interpretam personajul aventurierei, poate nu prea bine, dar, hotărît lucru, cu multă destoinicie. Era amuzant, dar absolut fals. Eu, care nu părăsisem niciodată orașul meu natal, făceam pe orientala. Poate să pară de necrezut, dar avusesem rolul Fecioarei Maria, — timp de trei ceasuri. Apoi l-am încredințat Betty-ei Bronson. Vreo mie de actrițe fuseseră încercate pentru acest rol. Căci, vedeți, producătorii nu credeau că ar obsind în rolul Fecioarei Maria, pe o actriță bine cunoscută.

„Am așteptat apoi în biourorile de plasare zi de zi, nădăjduind să aud pe cineva spunându-mi: „haide, fetițo, te-am ales". Dar n'am avut noroc. Pe vremea aceea, nu eram acceptată nici ca figurantă.

MYRNA LOY ȘI CASNICIA

„Căsătoria mea a contribuit poate mai mult decât orice la transformarea mea într'o direcție, și această direcție este de ordin social. Pe vremuri, eram acuzată că nu volam să am de a face cu lumea și că preferam să mă închid în mine. Era adevărat. In cursul anilor aceștia, când eram prezentată pe ecran în roluri exotice, nu puteam suferi să dau ochi cu oamenii. In ochii celorlalți, ești așa cum te înfățișează ecranul.

Nimic nu poate împiedeca formarea acestei credințe. Așa că nici n'am încercat s'o împiedic. Aproape același lucru s'a întâmplat cu rolurile de „soție perfectă". Oridecâte ori întâlneam una adevărată, mă simțeam datoare să-i cer iertare și să-i spun că mă dăjduiesc că n'am statornicit o pildă rea pentru soțul ei, care ar fi putut face comparație și să-i găsească, prin urmare, numai defecte. Totuși, eram convinsă, după convorbire, c'ar fi vrut să-mi arunce vitriol în ochi.

„Acum, că nu mai interpretez roluri absurde, nefirești, sunt mulțumită. Și nu mă mai tem să dau ochii cu lumea".

Myrna Loy, actrița, trece acum cuvântul Myrnei Loy, femeea.

„Ca să fii fericit în dragoste, este nevoie să accepți compromisul. Aceasta este mai cu seamă adevărat pentru femeile cari sunt expuse coruperii. Actrițele trebue să consacre lor însele atât de multă vreme, încât uită pe alții.

Greșala cea mai mare pe care o săvârșesc actrițele căsătorite, este că-și aduc „căminul dela studio" în „căminul căsniciei".

Am cunoscut actrițe cari-și coafau părul noaptea. Și pentru nici un soț nu e plăcut să vadă la masă, în fața sa, o apariție stranie și minunată. Pe mine, căsătoria m'a făcut să-mi dau seama mai mult decât oricând, că trebue să existe cea mai mare armonie între soți, ceeace nu e greu, chiar dacă soții sunt actori".

GLORIA JEAN,

noua vedetă a studiourilor americane, va fi văzută în „UN DRAC DE FATĂ"

GLORIA JEAN și C. AUBREY SMITH,
Intr'o scenă a filmului „Un drac de fată".

Anii trec și micile vedete de eri, evoluând în mod firesc, devin marile stele de mâine. Din fericire, pentru cei cari nu se pot opri de a nu regreta pe Deanna Durbin din „100 de băeți și o fată" sau pe Shirley Temple din „Bucle blonde" studiourile americane, adevărate pepiniere de flori primăvăratece, au descoperit pe Gloria Jean.

E drept că mai sunt și alte fetițe între 6 și 12 ani, cari apar cu succes pe ecran, însă micuța Gloria n'are numai talent precoce și farmec copilăresc, dar mai are un glas care, ca și acela al Deannei, uimește prin claritatea și volumul lui.

Fără a voi să stabilim nici o comparație, vom spune că impresia lăsată de această fetiță talentată e aceea pe care o are cineva în fața unei flori rare pe care se teme s'o atingă, de teamă să nu-i distrugă frumusețea fragilă. Nu vom lăuda deci prea mult pe Gloria Jean, spre a nu-i întuneca farmecul radios de copilă neștiutoare, care joacă și cântă cu deosebit talent.

Subiectul foarte original al primului ei film, „Un drac de fată", ne dă prilejul să cunoaștem mai de aproape moravurile tineretului american, acțiunea petrecându-se în mare parte într'o „tabără" de fete bogate în care mica Gloria ca fetiță sărac ă se simte stingherită și oropsită. Firește că până la urmă va reuși să îmblânzească pe cele mai aprige dintre dușmanele ei și că totul se va sfârși cu bine. E ușor de închipuit ce poate fi un asemenea film, jucat în majoritate de adolescenți.

Revedem cu plăcere pe Nan Grey, una din cele „trei fetițe dulci" și pe Ann Gillis, pe care am admirat-o în „Tom Sawyer"; Robert Cuminggs e un tânăr care promite să devină un adevărat june prim, iar Aubrey Smith împrumută prestanța sa rolului bunicului. Nu trebuie să uităm nici pe o veche cunoștință a noastră, Dickie Moore, care a devenit un băiat destul de mare.

Foarte frumoase, deasemenea, ariile pe cari le cântă Gloria Jean.

Prodigioasa ascensiune a lui JOHN GARFIELD

Din culegător de fructe, artist de cinematograf

Acum câțiva ani, sătul de mizeriile cartierului East Side din New-York, un tânăr muncitor, împins de dorul pribegiei, a pornit prin America. Din nordul cu zăpezi și ghiață, cu puținii bani pe cari îi avea, ajunse în California însorită, umblând mai mult pe jos, dealungul șinelor de

JOHN GARFIELD

tren sau ascunzându-se, dacă îi era cu putință prin vagoanele de marfă.

Era tocmai anotimpul recoltei în California binecuvântată de Dumnezeu. Portocalii se aplecau sub povara aurie a fructelor. Fermele de curmali erau în căutare de culegători sprinteni, cari urmau să se cațere pe palmierii înalți, spre a le smulge rodul dulce. Bananele erau coapte și pomii de „grape fruit" așteptau să fie ușurați de globurile aurii și parfumate.

Printre sutele de culegători angajați de fermieri se afla și tânărul nostru hoinar, John Gerfield. Tânărul deveni repede un sprinten culegător de fructe... Se cățăra pe palmieri ca o maimuță... Pornea din sudul Californiei, urmând recolta spre nord, pe măsură ce fructele se coceau. Luni de zile a lucrat în plantațiile de fructe ale Californiei, a cules curmale, banane, portocale, prune, mere. A cules legume, a încărcat camioane, a cărat saci, până ce, într'o bună zi, s'a simțit copleșit de dorul New-Yorkului. Metropola în care copilărise îl atrăgea. Se săturase de plantațiile de portocale...

Acum avea bani, dar nu voia să cheltuiască un cent și iată de ce o porni tot așa cum a venit... Dealungul șinelor și în vagoane de marfă, călător clandestin, gata oricând să sară din tren, în plin mers, la primul control.

Nu ajunse mai departe decât la Nebraska, aproape la jumătatea drumului. Călătoria clandestină devenea din ce în ce mai grea și primejdioasă. Stațiile se înmulțeau dealungul liniei ferate și odată cu aceasta și controlul în trenurile de marfă. Garfield hotărî deci, după multă ezitare, să părăsească planul lui inițial și cu banii cari îi avea cumpără un bilet de autobuz până la New-York. Autobuzele cari leagă localitățile americane sunt mai ieftine decât trenurile și de aceea a ales această cale.

Cumpărarea biletului de autobuz a fost cea mai rodnică investiție din viața lui John Garfield. Cu totul întâmplător, se întâlni în autobuz, cu un regisor al studiourilor „Warner Bros". Regisorul plecase în căutarea unui tip caracteristic de vagabond, capabil să interpreteze un rol.

Regisorul intră în vorbă cu Garfield și fu impresionat de inteligența lui. Era tipul pe care îl căuta. Îi propuse să plece înapoi în California, la Hollywood, pe cheltuiala studiourilor „Warner" și să joace într'un film de probă.

Garfield primi și cei doi plecară, de astă dată cu trenul, înapoi în California, țara portocalelor și a filmelor. Era pentru prima dată când Garfield a călătorit cu un tren de persoane și cu un bilet!

Din Hollywood, Garfield plecă la Burbank cu autobusul studiourilor „Warner" și fu prezentat lui Jack Warner, șeful de producție al marei case de filme. Se pare că acesta a fost încântat, căci admise îndată să se facă un film și numeroase fotografii de probă cu John Garfield.

Rezultatele au fost strălucite. Astăzi, fostul culegător de fructe are un contract de „star" cu studiourile „Warner Bros". A jucat în mai multe filme, cum au fost „Vis de tinerețe" cu surorile Lane, „Nu sunt criminal" cu Ann Sheridan, „Fiicele d-nei Masters"... In toate a interpretat roluri de hoinari și vagabonzi. Singura excepție a fost în „Juarez", cu Paul Muni și Bette Davis, marele film al regisorului William Dieterle, în care a interpretat pe generalul Diaz, unul din aghiotanții lui Pablo Benito Juarez, liberatorul Mexicului.

In ultimul lui film, John Garfield a revenit la rolurile lui de vagabonzi. Alături de Priscilla Lane, el interpretează pe un tânăr prigonit de soartă. Titlul filmului este „Fugarii", o dramă care înfățișează în culori vii lupta dârză a tinerilor săraci, cari, deși prigoniți și alungați de societate, doresc totuși să-și cucerească un loc sub soare.

Acest nou film este inspirat din viața lui Garfield, în vremea când străbătea America în vagoane de marfă, în căutare de lucru. Poate că din această cauză personagiul interpretat de Garfield este atât de real și impresionant.

In „Fugarii", John Garfield are alături de Priscilla Lane, una dintre cele mai reușite creații ale scurtei, dar rodnicei lui cariere de „star".

Noul film al lui CHARLIE CHAPLIN

Citim în „Candide", sub semnătura d-lui René Bizet :

„De curând a fost prezentat la New-York ultimul film al lui Chaplin. Filmul rulează în numeroase săli și trezește, așa cum era de așteptat, o vie curiozitate. Aventurile faimosului comic sunt dintre acelea cari, ca totdeauna, sugerează gânduri a căror filozofie se poate aplica la toate împrejurările și la mai mulți oameni.

*

Se știe cu câtă îngrijire a pregătit Chaplin acest film, de care se vorbește de aproape doi ani și despre care o publicitate foarte iscusită și foarte bine condusă subliniază dinainte oportunitatea. Potrivit metodei sale, Charlie Chaplin lasă zvonurile să circule în voe, pe urmă desminte intențiile cari i se pun în seamă, — apoi le confirmă ca în cele din urmă, să declare:

— Nu voiu mai turna.

Desigur, a turnat filmul în mare taină, ca deobiceiu, sub titlul provizoriu de „producție", urmat de un număr de fantezie. După aceea a lăsat să circule cele mai extravagante telegrame în toate ziarele din lume, tot soiul de incidente, mai mult sau mai puțin serioase, și și-a continuat lucrul la adăpostul indiscreților veritabile.

— Singura mea apărare împotriva importunilor, este imaginația celorlalți, — spune el.

*

Charlie Chaplin, pentru moment, nu prea a făcut o bună afacere comercială, de vreme ce filmul său nu poate fi prezentat decât în Statele Unite, în America de Sud și în Cuba. Este pentru prima oară că un film al lui Charlie Chaplin nu sosește în Europa și riscă, pe deasupra, să nu fie prezentat multă vreme".

Un film de spionaj:

„Inamicul ne pândește"

Nu e un secret pentru nimeni că filmele cari evocă ingeniozitatea și curajul omenesc — în slujba binelui sau a răului — se bucură de un incontestabil succes.

In această categorie de filme trebue să considerăm, în primul rând, pe acelea de spionaj cari întrunesc, în întregime, exigențele genului senzațional.

Primejdia și farmecul aventurii nebunești stau la baza tuturor filmelor de spionaj. Oamenii cărora nu le place să se vorbească de ei și cari-și riscă totuși, viața numai ca să obțină ceva ce interesează țara lor natală, sunt eroii căutați ai acestor realizări.

Industria germană de filme a dat, de curând, la iveală o producție interesantă „Inamicul ne pândește" în care spionajul industrial — cel mai important și mai periculos — constituie tema principală.

Acțiunea acestui film începe din Septembrie 1939, când războiul n'a mai putut fi evitat și când agenții faimosului „Intelligence service" se sileau din răsputeri să înfrunte Germania.

Intr'o uzină de avioane, dela granița Reichului, s'a descoperit un prețios aliaj pentru o sârmă necesară barajelor de baloane captive. Firește că secretul formulei îl cunosc numai foarte puțini. Totuși, un spion englez reușește, printr'un truc original, să se strecoare printre conducătorii uzinei și pune mâna pe documente. Fuge, dar avioanele poliției de stat secrete germane îl ajung, forțându-l să aterizeze.

Din sumara schițare a subiectului — care n'a răpit nimic din interesul de a vedea filmul — oricine își poate închipui calitățile ce fac din „Inamicul ne pândește" o bună realizare senzațională a studiourilor germane „Terra".

Remarcăm și atragem în special atenția asupra unor scene dinamice la care asistăm: o urmărire patetică între avioane și baloane captive. Asemenea scene n'au mai fost redate până acum pe ecran. Altă urmărire interesantă este și aceea care se desfășoară printre complicatele instalații ale uzinelor de avioane dintre polițiștii germani și spionii englezi. Ni se

KIRSTEN HEIBERG

mai arată ingeniozitatea cu care englezii camuflează centrele lor de spionaj industrial, la adăpostul unei expoziții de modele feminine.

Filmul „Inamicul ne pândește" se bucură de o bună interpretare, în frunte cu talentații actori ai ecranului german: Kirsten Heiberg, turburătoarea vedetă din „Țara fără femei", René Deltgen a cărui ultimă creație din „Orașul în flăcări" a lăsat amintiri frumoase și Ernst Woldow. Regia o semnează cunoscutul regisor Arthur Maria Rabenalt, iar partitura muzicală Franz Grothe.

Premiera filmului „Inamicul ne pândește" este anunțată pentru săptămâna aceasta în Capitală.

„DESTRY", *cu* Marlene DIETRICH

Marlene Dietrich, în jurul căreia s'a stârnit atâta vâlvă în presă, a apărut de curând în

MARLENE DIETRICH

„Destry", o realizare a lui Joe Pasternak, regisorul plin de originalitate căruia îi datorăm numai filmele cu Deanna Durbin, ci și lansarea acestei excelente artiste.

Marlene Dietrich este astăzi cea mai apreciată vedetă a ecranului. In „Destry" are un rol care i se potrivește de minune, și anume întrupează pe o artistă de varieteu, care vine să turbure un orășel întreg cu prezența ei și cu cinismul ei de femee care știe ce vrea și ce să vrea.

Dar filmul mai cuprinde câteva amănunte de un pitoresc dramatic rare ori întâlnit, precum și câteva melodii ale lui Friedrich Holländer, cunoscutul compozitor de operete și autorul muzicii de scenă din „Ingerul albastru", melodii pe cari le lansează cu succes Marlene.

Partenerul ei este James Stewart.

Alte roluri importante sunt deținute de Una Merkel, Charles Winninger, Mischa Auer și Brian Donlévy.

Filmul „Destry" rulează în prezent în reluare pe ecranul cinematografului „Femina".

CRONICA FILMULUI

La „ARO"

„Inima unei regine"

Realizarea aceasta a lui Carl Froelich este o operă despre care se poate afirma fără șovăire că se clasează cu totul aparte.

Cu toate că scenariul a fost inspirat, nu atât din viața reală a Mariei Stuart, una dintre cele mai luminoase figuri feminine din istoria lumii, cât din piesa cu acelaș nume a lui Schiller, filmul ne dă, mai presus de toate, o impresie de adevăr istoric, creînd o atmosferă veridică în jurul personagiilor, atât prin cadrul, prin costumele reproduse după acelea ale epocii în cele mai mici amănunte, cât și prin măestria cu care e condusă acțiunea.

Viața acestei femei, ponegrită de unii istorici, idealizată de poeți și, în sfârșit, reabilitată pe deplin azi, ne e înfățișată din ziua în care Maria Stuart revine din Franța ca să-și ia tronul în țara ei natală: Scoția.

Ar fi însă inutil să mai repetăm lucruri pe cari toată lumea le știe. Ceeace interesează în primul rând e interpretarea acestei opere. Zarah Leander are tot ce trebue ca să redea pe nefericita regină, care nu era numai o femee frumoasă, tânără și pasionată, dar în același timp și o adevărată suverană. Niciodată Zarah Leander n'a fost mai frumoasă și mai emoționantă decât în acest rol care i se potrivește de minune. Willy Birgel în rolul lui Bothwell, omul fatal din viața Mariei Stuart e, în adevăr, demn de ea.

Se cuvin de asemenea elogii fiecărui actor în parte, fiindcă nu e unul care să nu fie desăvârșit ca mască ținută și interpretare. Axel von Ambesserr în chipeșul și netrebnicul prinț Henry Darnley, soțul Mariei Stuart, Friedrich Beuser în de-

ZARAH LEANDER
în rolul Mariei Stuart

votatul ei secretar, Riccio, iar Will Anadfrieg în bravul ei paj Olivier sunt demni de marii lor parteneri. In rolurile feminine se relevă Maria Kopenhofer în nemiloasa regină Elisabeta a Angliei și Lotte Koch, care pune tot farmecul tinereții în personagiul Johannei Gordon.

La „CAPITOL"

„Manon Lescaut"

Cine nu cunoaște romanul abatelui Prévost, „Manon Lescaut", despre care Sainte Beuve spunea că autorul a atins în el „cea mai neașteptată profunzime prin simpla naturalețe a povestirii?"

Cine dintre noi nu și-a legănat adolescența cu povestea aceasta delicată de iubire?

ALIDA VALLI

Epoca de frivolitate a Franței de-acum două veacuri a prilejuit un succes fără seamăn abatelui Prévost al cărui prestigiu literar a crescut odată cu acest roman.

De două veacuri, numeroase actrițe au încercat să-și lege numele de acest roman, care a fost adaptat, atât pentru scenă cât și pentru operă.

Niciodată însă până acum, delicata Manon nu și-a găsit o transpunere mai convingătoare, ca în filmul lui Carmine Gallone, descoperitor al unui nume sortit să fâlfâie în curând la porțile largi ale celebrității: Alida Valli.

Căci mai presus de subiect, mai presus de răsunetul mondial al romanului, mai presus de regie, de frumusețea picturală a imaginilor, de muzica lui Puccini, care-i face vestmânt, marea calitate a filmului „Manon Lescaut" este frumusețea ireală și senzuală în același timp a interpretei principale Alida Valli, pe care presa străină o consideră ca cea frumoasă vedetă a filmului european.

Partenerul ei este Vittorio de Sica, acest excelent actor, cunoscut la noi din „Un vis sub cer albastru".

Viața și cariera lui Vladimir TURJANSKI

Două lucruri sunt fundamentale în personalitatea regisorului Vladimir Turjanski : e rus și descinde dintr'o familie de artiști.

Tatăl său, care era pictor, nădăjduia că și fiul său va îmbrățișa aceeași ramură de artă ca și el.

Incă de pe băncile școalei, tânărul Vladimir începu să sculpteze. La 16 ani, era atât de avansat, încât a trimis câteva lucrări de plastică la diferite expoziții. Pe vremea aceea, Turjanski era cel mai tânăr sculptor din Rusia.

Curând însă, părăsi această îndeletnicire, din cauza pasiunii pentru teatru. La 19 ani, păși din liniștea atelierului, pe scenă. Apăru întâi la Kiew, apoi la Moscova, în roluri de june amorez. Căută și găsi afinități de vederi artistice la întemeetorul teatrului de artă din Moscova, Stanislawski, care a fost un mare reformator al artei scenice mondiale. Turjanski a fost elevul lui și mai târziu asistentul lui de regie. La 21 ani, i s'au încredințat primele înscenări proprii la Teatrul de artă din Petrograd. Iată-l acum cel mai tânăr regisor din Rusia.

Totuși, o nouă întorsătură interveni în cariera artistică a viitorului regisor. El se dedică filmului, care și în vechia Rusie, înainte de războiu, a avut câțiva ani de înflorire. In timpul acela, Mosjukin ajunsese în Rusia la o situație asemănătoare cu aceea a lui Waldemar Psylander în Europa centrală sau cu aceea la care ajunsese mai târziu Harry Liedke, în Germania.

In 1912, Turjanski turnă primul său film francez la Paris, „O mie și una de nopți".

După războiul mondial, care îi întrerupse pentru multă vreme cariera începută cu atât succes, Turjanski se stabili la Paris. Ca să trăiască, fu nevoit să lucreze ce găsea. Obținu un post de lucrător la Opera mare A fost un mare noroc pentru el, deoarece cu puțin timp dela angajarea lui, se ivi un post de regisor. Turjanski se prezentă și el. Amintindu-și lumea de trecutele lui succese, fu angajat.

Incepe a doua perioadă a carierei lui artistice. In curând, studiourile franceze îl angajară pentru cunoștințele lui despre Rusia. In vremea aceea se turnau în Franța filme cu subiect rusesc. Turjanski avu ocazia să însceneze câteva filme mari, majoritatea cu Ivan Mosjukin în rolul titular.

Inceputurile filmului l-au găsit la Paris. Aci, a turnat câteva filme, dintre cari: „Cântărețul necunoscut", „Căpitanul de poștă", „Hélène", „Occi Ciornia", ca să nu citâm decât cele prezentate la noi.

Față de aceste succese, el a fost angajat de casa „Ufa", pentru filmul „Orașul Anatol". De-atunci găsi o nouă patrie artistică în Germania, iar reînoirea filmului german îi oferi acum norocul unei posibilități de creație pură.

Un record interesant

Filmul de excepțională înscenare „Totul se întâmplă noaptea", cu Sonja Henie și Ray Milland în rolurile prin-

SONJA HENIE

cipale, rulează acum în nu mai puțin de 450 de cinematografe din America.

Montarea de un fast fără precedent și tot astfel și muzica ce acompaniază filmul fac din „Totul se întâmplă noaptea" una dintre cele mai reușite producții ale studiourilor americane.

Loretta YOUNG *și* Warner BAXTER

sunt vedetele filmului „ISTORIA SE REPETĂ"

O veselie contagioasă va cuprinde pe toți spectatorii cari vor urmări pe ecran spiritualul joc de dragoste dintre Loretta Young și Warner Baxter, protagoniștii comediei „Istoria se repetă".

Aceste două stele dintre cele mai bine cotate ale cinematografului american de astăzi, sunt înconjurate de o pleiadă de artiști tineri plini de vervă scânteetoare.

„Istoria se repetă" începe arătându-ne pe Loretta Young și pe Warner Baxter, tineri însurăței fericiți. Dar Loretta are o ambiție: vrea să devină cu orice preț mare cântăreață.

De aci, o serie de încurcături ce ating paroxismul, atunci când și Warner Baxter își descoperă talent muzical și vrea să facă la rândul lui un turneu de concerte. Ca să capete autorizația soției sale, Warner Baxter îi face serviciul de a-i cumpăra toate locurile la concertul pe care intenționa ea să-l dea.

Aceasta însă produce alte complicații, cari nu se rezolvă decât la sfârșitul filmului.

Alături de Loretta Young și Warner Baxter, distribuția cuprinde pe Binnie Barnes, Cesar Romero, Eugene Pallette și Helen Westley.

LORETTA YOUNK și WARNER BOXTER, interpreții filmului „Istoria se repetă"